

Hồi 58

Ăn Miếng Trả Miếng

T rần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, tra kiếm vào bao, nói:
- Hình như ta đang nằm chiêm bao thì phải!

Võ Lâm Tiên Cơ đảo mắt chung quanh một vòng, nói:

- Người giả mạo chàng ở đâu rồi?

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Sao nàng lại biết như thế?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chủ nhân cũng biết rồi, vậy là đã chứng minh rằng chàng không phải là người hủ lệnh giết người...

Trần Gia Lân nói:

- Làm thế nào họ lại biết điều này ư?

Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một cái nói:

- Chẳng biết đối phương đã đi bằng lối nào xông vào mật thất, đánh gục võ sĩ phòng vệ, khai mở cơ quan, sau đó cho song sắt hạ lại như trước, đến khi môn nhân phát hiện thì chàng đã biến mất, chủ nhân đã truyền kim lệnh đốc toàn lực truy nã Ngư Lang giả hiệu nọ.

Nàng đã đến đây, đưa mắt nhìn hấn một cái, lại nói tiếp:

- Chủ nhân hoài nghi các ngươi là một phe với nhau.

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Lạ lùng thật, ta chẳng biết lai lịch của y là như thế nào cả, y không chịu nói...

Võ Lâm Tiên Cơ tiếp lời nói:

- Thế đối phương đâu rồi?

- Đi mất rồi!

- Tại sao y lại cứu chàng?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không biết, y trả lời kỳ diệu, y trả lời rằng cao hứng.
- Cao hứng, chốn thiên hạ này có quái nhân quái sự như thế...
- Phải rồi, Phân muội, Bạch Cốt Ma xuất động rồi chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, hạ thấp giọng nói:

- Xuất động rồi, có lẽ lão phụ trách về hướng này, biết đâu lão sẽ xuất hiện bây giờ, thế nhưng lão dẫn theo một trợ thủ rất lợi hại, theo ta thì tạm thời chàng chờ đợi lão...

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Trợ thủ lợi hại thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Đối phương là một cao thủ độc đạo!

Trần Gia Lân bất giác ngăn người ra tại chỗ, thế thì không thể cạy vào công lực kháng cự độc rồi, với công lực của Bạch Cốt Ma cộng thêm một cao thủ độc đạo, ngại rằng chẳng những không thể trả thù, ngược lại có thể hủy dưới tay đối phương cho mà coi?

Hắn suy nghĩ đến đây, sực nghĩ ra một điều nói:

- Phân muội, nàng nói cao thủ độc đạo, có phải là một trong Ngũ Độc Song Xú ư?

Võ Lâm Tiên Cơ giật mình nói:

- Đúng thế, sao chàng lại biết như vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Lúc ta xuất hiện giang hồ lần thứ nhất, từng gặp mặt hai người này, người đi theo Bạch Cốt Ma là lão đại hay là lão nhị vậy?

- Lão nhị!

- Ô! Ta nhớ ra rồi, mặt mày hơi xấu xí, chuyên sử dụng Ngũ Độc Thần Sa, trong vòng năm trượng, thấy máu phong hầu, tên họ của hai người này là gì?

- Lão đại kêu là Tả Đài Hoa, lão nhị tên là Tả Đài Dung, Ngũ Độc Thần Sa mà chàng vừa nói chỉ là một trong số độc công của y.

Trần Gia Lân trầm mặc không nói gì hết, hấn đang ngẫm nghĩ tìm cách ứng phó. Một hồi lâu Trần Gia Lân mới lên tiếng nói:

- Chủ nhân của nàng quyết không buông tha ta chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ ngập ngừng nói:

- Chủ nhân đã hạ lệnh sau khi tìm được chàng, quyết phải canh chừng chàng thật kỹ, như thế họ mới có thể tập chung lực lượng để đối phó Ngư Lang giả hiệu nọ.

Trần Gia Lân nói:

- Làm sao họ phân biệt được ai thật ai giả đây? Có lẽ ta chính là Ngư Lang giả...

Võ Lâm Tiên Cơ thoáng ngần người trong giây lát, sau đó mỉm cười nói:

- Về điểm này không thể qua mặt ta được, ta rất quen thuộc âm thanh và thần tình của chàng, cho dù người giả mạo có hóa trang khéo đến đâu đi nữa cũng chỉ qua mặt được bề ngoài mà thôi, còn âm thanh và thần tình thì quyết không thể nào giả mạo được hết. Nguyên tắc hành động của bản môn là tìm được người trước, sau đó mới chứng thật.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Nói như vậy, nếu đối phương phát hiện ta, cũng sẽ đối phó như là một Ngư Lang giả hiệu rồi?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu nói:

- Đúng là như thế!

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân từ nơi xa xa vang tới:

- Chớ mãi lo tâm sự với nhau, có người đến kìa, mau ẩn thân nào!

Trần Gia Lân giật bắn người lên, âm thanh này không ai xa lạ chút nào, chính là giọng của nữ nhân thần bí mà hấn đã từng nghe nói trong rừng cạnh bến sông.

Sao y cũng đến đây ư?

Y đã lên tiếng cảnh giác, đương nhiên mình phải tạm thời ẩn thân trước...

Võ Lâm Tiên Cơ nhìn Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Ai thế!

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không biết, nhưng đối phương đã có lòng tốt khuyên bảo, mình nên ẩn thân trước đã.

Hắn vừa đảo mắt quan sát xung quanh giây lát, sau đó chỉ tay một bụi rậm ở phía trước nói:

- Chúng ta ẩn mình trong đám bụi rậm ấy cũng được!

Hai người thoát vừa ẩn mình xong, bỗng có hai bóng người sánh vai chạy tới nhanh như cắt.

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Tỷ phu, người mà ta vừa nói đã xuất hiện thật rồi!

Tức thì khí huyết trong người Trần Gia Lân sôi lên sùng sục, người vừa xuất hiện chính là Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung một trong Ngũ Độc Song Xú, hắn khẽ vùng mình định bắt kể tất cả hiện thân ra...

Võ Lâm Tiên Cơ giơ tay níu tà áo hắn lại nói:

- Tỷ phu, hãy bình tĩnh một chút nào.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung chạy tới bìa rừng dừng người lại.

Tả Đài Dung nói:

- Thưa tôn giả, chúng ta đến đây quay trở lại hay là lục soát tiếp đây?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên suy nghĩ giây lát, bỗng nắm tay Tả Đài Dung nói:

- Chớ làm uống phí đêm lành cảnh đẹp này, hai chúng ta vào trong rừng hưởng lạc một phen thế nào?

Tả Đài Dung uốn éo thân liễu, cười lả lướt một tiếng nói:

- Tôn giả, như vậy sao được?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cười ha há một tiếng, giơ cánh tay còn lại câu vào cổ y, nói:

- Muội tử cưng yêu, lúc nào được phong lưu cứ việc tận tình hưởng thụ, hãy vào đây nào!

Tả Đài Dung nói giọng phóng dăng:

- Tôn giả, ở chốn hoang dã sương lạnh gió buốt như thế, chẳng lẽ ngài lại có hứng thú...

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên hôn lên má phẫn y một cái nói:

- Muội tử cung yêu, trong những ngày gần đây cứ xảy ra lắm điều quái lạ, làm cho mọi người bàng hoàng lo sợ, bây giờ lại xuất hiện thêm một Ngư Lang giả hiệu. Chúng ta, ta lâu lắm chưa hưởng lạc, quả thực ta... hắc hắc, chịu hết nổi rồi...

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Đồ vô liêm sỉ!

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tử phu, trong Thiên Hương môn còn nhiều việc đáng khinh bỉ nữa cơ!

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung bá cổ ôm nhau đi vào rừng...

Trần Gia Lân cứ nghiêng răng kêu ken két, quả thực hắn không còn khống chế được mình nữa.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng cười ngân nga từ nơi xa xa vang tới, Trần Gia Lân lắng tai thoáng nghe qua một cái, biết ngay tiếng cười này thốt ra từ miệng của nữ nhân huyền bí nọ, chẳng biết cô ta chơi trò gì nữa đây?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lập tức buông Tả Đài Dung ra, trầm giọng nói:

- Tiếng cười này có chút cổ quái!

Tả Đài Dung la lớn tiếng nói:

- Ai đó!

Tiếng cười lại vang lên lần nữa, nhưng đã đổi sang vị trí khác.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên nói với Tả Đài Dung rằng:

- Người cứ ở lại đây chờ đợi ta, để ta đến xem qua con nhỏ này làm trò điên gì mới được?

Nói xong, lão lượn mình chạy như gió.

Trần Gia Lân hạ thấp giọng nói:

- Nay Phân muội, ma đầu nọ trở thành đơn chiếc rồi, đây là cơ hội của ta, nàng chớ hiện thân ra...

Hắn nói chưa hết lời, âm thanh của nữ nhân thần bí nọ từ hướng đối nghịch vang tới nói:

- Nay Tả hộ pháp, ta có việc muốn nói với ngươi.

Tả Đài Dung thất kinh nói:

- Ngươi là ai thế?

Âm thanh nữ nhân thần bí nọ vang tới nói:

- Nay Tả nhị tử, cả giọng nói của lão bằng hữu cũng không nhận ra, lát nữa gặp mặt ngươi sẽ biết ngay.

Tả Đài Dung thoáng do dự trong giây lát, sau đó phi thân nhảy về hướng phát ra âm thanh nhanh như cắt.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm. Trông tình hình, nữ nhân thần bí nọ cố tình lập kế chia cách hai người, âm thầm trợ giúp mình, bất kể sự thật có phải như vậy hay không mình cũng chớ có bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn suy nghĩ đến đây, lại căn dặn Võ Lâm Tiên Cơ lần nữa.

- Nàng nhớ không nên hiện thân ra nhé!

Dứt lời, phi thân đuổi theo hướng Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên vừa chạy.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên chạy được vài chục trượng không thấy bóng người nào hết, bất giác giật mình dừng bước lại.

Có bóng người lảng lạng lướt tới sau lưng lão.

Ma đầu này chẳng đơn giản chút nào, lão đã phát giác có người chạy tới sau lưng, nhưng lão bướng bỉnh không quay người ra sau, cất giọng lạnh lùng nói:

- Ai đó!

Lão cho rằng có lẽ là Tả Đài Dung.

- Ngươi Lang!

Lão thoát nghe hai chữ này bất giác giật mình quay người ra sau ngay. Đúng thế, người đứng trước mặt lão chính là Ngự Lang đội nón rom che khuất nửa gương mặt phần dưới, lão từng bị Ngự Lang dạy dỗ một lần cho đến hôm nay vẫn sợ hãi, bất giác lui ra phía sau vài bước liền, giận dữ quát hỏi:

- Ngươi là Ngự Lang thật hay Ngự Lang giả hiệu đây?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao, gầm hét nói:

- Thôi Nguyên, số mạng ngươi đến đây là hết!

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lui ra phía sau một bước nữa, nói:

- Ta hỏi ngươi, là thật hay là giả, kéo ta giết oan tiểu mạng ngươi đây!

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Lão ma đầu! Hãy nghe cho kỹ, bản nhân là Ngư Lang thứ thiệt, ta tìm kiếm ngươi cũng khá lâu rồi!

Nói xong, hần lượn mình nhảy tới vài bước.

Bạch Cốt Ma nói giọng hót hải:

- Này Ngư Lang, nếu ngươi là thứ thiệt thì hãy theo bản tôn giả đến gặp chủ nhân, không làm khó dễ ngươi đâu?

Lão vừa nói vừa phất lá cờ hiệu có thêu hình đầu sọ người trong tay một cái.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Tiếc rằng ta quyết phải giết chết ngươi!

Hai mắt Bạch Cốt Ma tia ra luồng sáng xanh bích kinh người, nói giọng nham hiểm:

- Nếu người nói như thế, bản tôn giả không cần vị nể gì nữa!

Nói xong, lão cứ khẽ lắc cờ hiệu trong tay liên tục.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy đầu óc trầm nặng, và có vô số đầu sọ người bay múa trên không, từ từ áp vào chỗ hần, mặc dù hần cảm thấy cổ quái, thế nhưng ý thức của hần lơ mơ không thể hành động, cứ trấn kiếm ngang ngực đứng ngẩn người tại chỗ.

Số đầu sọ người càng lúc càng bay gần hơn, từ từ át tới trước mình hần.

Linh tri của hần chưa mất hẳn, rất muốn trấn tĩnh tâm thần lại, nhưng không làm sao bình tĩnh được hết.

- Hắc hắc hắc...

Tiếng cười như quỷ dữ gào khóc nơi địa ngục.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh cực nhỏ nhưng có sức lực văng vẳng vang tới:

- Trần Gia Lân, đây là ảo tưởng, hãy xuất kiếm nhanh lên nào, nhanh lên...

Âm thanh này chẳng khác gì như tiếng chuông giữa đêm khuya thình lình vang tới và đã đánh thức linh tri hần, tức thì tinh thần phấn chấn ngay, ảo ảnh liền biến mất, mới hay

Bạch Cốt Ma đã đến gần mình, lão quay ngược cán cờ hiệu đang định cắm vào giữa ngực mình.

- A!

Tiếp theo tiếng gầm thét, thanh kiếm cùn đầu trong tay hắn quét ra nhanh như chớp, e rằng không bất cứ một ai ở chốn giang hồ này có thể tránh né một kiếm này được hết, thế nhưng Bạch Cốt Ma phản ứng thần tốc kinh người hết sức. Trong trường hợp phản kích bất ngờ như vậy, thế mà lão đã sử dụng một tốc độ kinh hồn nhẩy lùi ra phía sau vài bước nhanh như chớp.

Sau khi Trần Gia Lân phục hồi tâm trí, đương nhiên hắn không dám sơ ý chút nào nữa, tức vung kiếm tấn công vào hướng đối phương mạnh như vũ bão.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên một tay cầm cờ hiệu, một tay cầm kiếm, lập tức triển khai phản kích ngay.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên không sao hiểu nổi, lão trông thấy rằng sắp đắc thủ tại sao Ngư Lang bỗng nhiên lại thoát khỏi sự khống chế của mình, điều này đã làm cho lão phải kinh tâm táng đờm.

Thế rồi hai bên diễn ra một trận quyết đấu vô cùng khốc liệt.

Cả hai bên đều quyết tâm giết chết đối phương cho bằng được.

Trần Gia Lân bỗng biến đổi chiêu thức đánh ra cú sát thủ Vạn Phương Cũng Phục của sư môn ngay.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên kêu hự một tiếng, loạng choạng té lùi ra phía sau, trước ngực có một đường toét nhỏ máu chảy tua tủa.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới tấn công tiếp, vẫn lượn mình lướt tới tấn công tiếp, vẫn sử dụng chiêu Vạn Phương Cũng Phục.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lại rú lên một tiếng hạ kiếm chống xuống đất, thân người chao đảo suýt nữa phải té ngã ra đất, mặt mày co rút y như gương mặt quỷ dữ.

Trần Gia Lân chỉ kiếm vào ngực của đối phương, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Này lão thất phu, hãy nghe cho kỹ, bây giờ ta giết ngươi là để trả thù cho Châu Tiều Thiên.

Bạch Cốt Ma run bắn người lên, ngoái cổ nhìn ra sau gào thét kêu gọi:

- Tả Đài Dung, ngươi... nhanh lên...

Mặc dù y dốc toàn lực gào thét, nhưng vì thân mang kiếm thương, nên âm thanh không rõ lắm.

Trần Gia Lân thò tay vào túi áo, lấy lá hiệu tam giác ra, giận dữ gầm hét nói:

- Thôi Nguyên, chính ngươi cầm lá cờ... đầu sọ người này vào trong mình Châu Tiêu Thiên, bây giờ hoàn trả lại cho ngươi.

Nói xong, hắn quay ngược cán cờ hiệu đâm vào ngực Bạch Cốt Ma một cái thật mạnh.

Tức thì mồm miệng Bạch Cốt Ma ọc ra máu tươi, kêu a a vài tiếng té ngã ra đất, nằm trong vũng máu, tứ chi co rút giãy lắt sau đó bất động luôn.

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn trời đêm lấm lấm nói:

- Lão già, ông hãy nhắm mắt đi, tiểu diệt đã trả thù cho ông rồi!

Âm thanh lúc này vang tới lần nữa:

- Độc phu nọ đã quay trở lại, hãy rời khỏi đây nhanh lên!

Trần Gia Lân run bắn người lên, người truyền âm này là ai thế, nghe giọng nói không phải là nữ nhân huyền bí nọ. Nếu như lúc này chẳng nhờ y truyền âm đánh thức mình, có lẽ người nằm trên đất không phải là Bạch Cốt Ma mà chính là mình đây.

Cũng ngay lúc này...

Từ nơi xa xa có những tiếng tà áo phất phơ trong gió vang tới, không cần phải nói cũng biết Tả Đài Dung đã quay trở lại, nếu chẳng nhờ nữ nhân thần bí nọ dụng kế dụ y đi xa, thì mình không thể nào đắc thủ được hết.

Hắn suy nghĩ đến đây, vội tra kiếm vào bao, lập tức lượn mình rời khỏi hiện trường ngay.

Một bóng người lướt tới hiện trường nhanh như quỷ u linh hiện hình, chuyển xác chết của Bạch Cốt Ma đi mất, hành động này nhanh đến nỗi không còn bút mực nào diễn tả được hết, bóng người di chuyển xác chết vừa biến mất, lại có một bóng người khác xuất hiện.

Người vừa xuất hiện này không ai xa lạ mà chính là Tả Đài Dung một trong Ngũ Độc Song Xu cũng tức là hộ pháp của Thiên Hương môn. Tả Đài Dung chạy một vòng trong rừng, bỗng nhiên nhìn thấy dưới đất có vết máu, y bất giác thất kinh khẽ kêu lên một tiếng và ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Y không sao phán đoán được rốt cuộc vũng máu này là của ai, có điều không thấy bóng người của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã thấy hoảng sợ bất an, y nghĩ bụng rằng: "Với võ công của Bạch Cốt Ma chắc không đến nỗi thọ hại như vậy, thế nhưng lão đâu rồi?"

Hiện trường ngoại trừ vũng máu này, ngoài ra chẳng có bất cứ vật chất gì sót lại để phán đoán kẻ chết là ai?

Đương nhiên cũng có thể chỉ là kẻ bị thương nhưng căn cứ vào lượng máu trên đất thì người thọ thương này cũng không còn sống sót được bao lâu nữa.

Người thọ trọng thương thì quyết không đi đâu xa được cả, nếu bảo là người chết thì thì hài đâu rồi?

Y phi thân lục soát trong phạm vi mười trượng thật nhanh một lần nữa, nhưng cũng không phát hiện gì hết.

Y ngược đầu huýt sáo miệng thật dài, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy phản ứng gì cả, lập tức ý thức rằng tình hình không ổn rồi. Y bị âm thanh của một nữ nhân thần bí đánh lừa phí công dượt cả vài chặng đường chẳng thấy gì hết, rõ ràng đây là hành động có kế hoạch sẵn.

Y thoát vừa nghĩ đến đây bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy, thế rồi Tả Đài Dung co giò bỏ chạy ngay.

oOo

Trần Gia Lân chạy được một dặm đường hần chuẩn bị vòng trở lại hội ngộ với Võ Lâm Tiên Cơ.

Cũng ngay lúc hần khởi lên ý niệm này, lại có một âm thanh vang tới nói:

- Ngươi Lang, chúc mừng ngươi vừa hạ được một ma đầu!

Đây là âm thanh của nam nhân, hình như quen thuộc lắm thì phải.

Trần Gia Lân dừng bước lại, nói giọng hơi xúc động:

- Bằng hữu nào vậy?

Âm thanh nọ vang tới nói:

- Bây giờ chúng ta chưa hẳn là bằng hữu được!

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, đối phương nói thế có nghĩa là sao?

Có phải y muốn nói rằng chưa gặp mặt ư?

Vậy thì tại sao hấn ngằm tiếp sức cho mình?

Hấn suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói tiếp:

- Lúc này bằng hữu đã truyền âm trợ giúp tại hạ ư?

Âm thanh nọ nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Hấn vừa nói vừa tự thần lắng tai nghe ngóng phương hướng thốt ra tiếng nói.

Đối phương cười ha há một tiếng nói:

- Người cũng là một chính nhân quân tử nên tác thành điều mong muốn của người vậy!

Hình như âm thanh phát ra từ một bụi rậm ở hướng bên phải cách chỗ hấn độ khoảng bảy tám trượng, thế nhưng đối phương tốt bụng tiếp tay mình, mặc dù mình biết chỗ ẩn thân của y, nhưng không nên ép đối phương hiện thân, thế rồi hấn trầm giọng nói:

- Bằng hữu hãy hiện thân tương kiến, để tại hạ được đối diện cảm tạ được chăng?

Âm thanh nọ nói:

- Tốt hơn hết chúng ta không nên gặp mặt!

Trần Gia Lân động tính hiếu kỳ, la lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc tại sao vậy?

- Tại hạ bảo rằng bây giờ chúng ta chưa phải là bằng hữu với nhau!

- Gặp mặt làm quen, tức là bằng hữu với nhau rồi?

- Chưa chắc như thế!

- Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ hai chúng ta là thù địch với nhau sao?

- Điều này khó nói lắm.

Trần Gia Lân không còn hiếu kỳ mà là lấy làm kinh ngạc, đối phương là ai đây?

Nếu như đúng là thù địch với mình, thì y không còn có lý do gì phải tiếp tay với mình, nếu không phải là thù địch, tại sao y lại nói như vậy ư?

Chẳng lẽ đây là cái cớ mà đối phương không muốn hiện thân?

- Bằng hữu cho biết danh hiệu được chăng?

- Không được, như vậy có khác gì với gặp mặt đâu?

- Tại hạ không hiểu nổi điều này?

- Tốt hơn hết ngươi chớ suy nghĩ lung tung, dù gì mai sau ngươi cũng sẽ sáng tỏ không sai.

- Ý của bằng hữu muốn nói rằng giữa hai chúng ta từng có sự hiềm khích?

- Ô! Đúng là như thế!

Trần Gia Lân ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Thân làm võ sĩ cần phải ân oán phân minh, cho dù trước kia có hiềm khích, cạy vào trong quá trình vừa rồi của bằng hữu chẳng lẽ không thể bỏ qua được sao?

- E rằng không thể bỏ qua được!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Chắc không phải là thâm thù đại oán gì chứ!

- Đương nhiên không nghiêm trọng đến như thế rồi, nhưng cũng gần như vậy!

- Tại hạ bảo chúng rằng đêm nay quyết không còn nói chuyện quá khứ!

- Thật đấy chứ!

- Đương nhiên thật rồi!

- Vậy thì ngươi sang đây!

- o O o -